

6ο Μήνυμα

**Προχωράμε με τον Κύριο,
από την Εκκλησιαστική Ζωή της Σκηνής
στην Εκκλησιαστική Ζωή του Ναού,
για την Οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού,
που είναι ο Ναός του Ζωντανού Θεού**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Μτ 12:3-4, 42, Ιω 14:21, 23,
Ρωμ 8:28-29, Ψλ 27:4, 36:8-9, 43:4, 84:4-5

- I. Ο Κύριος μέσα μας επιδιώκει να μας κάνει να προχωρήσουμε από την εκκλησιαστική ζωή της σκηνής, στην έρημο της ψυχής, στην εκκλησιαστική ζωή του ναού μαζί με τον Χριστό, το Πνεύμα που τα περιλαμβάνει όλα, που είναι η πραγματικότητα της καλής γης μέσα στο πνεύμα μας—Εβρ 6:1α, Ιησ 3:14-17, Δτ 8:8, Εφ 2:21-22, Κολ 1:12, 2:6-7.**
- II. Η σκηνή και ο ναός συμβολίζουν δύο πτυχές της εκκλησίας:**
- A. Το Α΄ Βασιλέων 8:1-11 δείχνει ότι η σκηνή ενώθηκε με τον ναό. Η σκηνή ήταν ένας πρόδρομος (της οικοδομής) που κινούταν στην έρημο, ενώ ο ναός ήταν η ολοκλήρωση της οικοδομής του Θεού στην τυπολογία.
 - B. Ο ναός, ως η μεγέθυνση της σκηνής, υποδηλώνει την ενδυνάμωση και τη σταθεροποίηση της εκκλησίας, ενώ η ανακαίνιση και η μεγέθυνση των μερών του ναού υποδηλώνουν την ανακαίνιση και τη μεγέθυνση της εμπειρίας του Χριστού από τους αγίους. Οι διαστάσεις από τον ναό και από τα Άγια των Αγίων του ναού ήταν διπλάσιες απ' αυτές της σκηνής. Επιπλέον, με εξαίρεση την κιβωτό, το μέγεθος και ο αριθμός των μερών και των σκευών αυξήθηκαν κατά πολύ για τη διευρυμένη έκφρασή Του—Α΄ Βασ 6:2, 20, Β΄ Χρ 4:1-8, βλ. Εξ 26:3, 16, 18, 22-24, 33.
 - Γ. Η σκηνή συμβολίζει την εκκλησία του Θεού επί της γης ή τις τοπικές εκκλησίες, ενώ ο ναός υποδηλώνει την εκκλησία ως την πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού. Οι τοπικές εκκλησίες αποτελούν την πολύτιμη διαδικασία για να μας φέρουν στην πραγματικότητα του Σώματος, που είναι ο ένδοξος στόχος της οικονομίας του Θεού—Εφ 1:22-23, βλ. Απ 21:10-11.
 - Δ. Η μοναδική διακονία είναι για τη μοναδική μαρτυρία του Θεού, και αυτή η μαρτυρία, που είναι η πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού, πραγματοποιείται στις τοπικές εκκλησίες—Εξ 25:22, 38:21, Απ 1:2, 9, βλ. Εφ 4:4, Ιω 16:13.
 - Ε. Το Σώμα, όπως περιγράφεται στην Α΄ Κορινθίους 12, είναι η μαρτυρία που πρέπει να έχει μια τοπική εκκλησία. Αυτή είναι η μαρτυρία του Σώματος. Η τοπική εκκλησία πρέπει να είναι μια μαρτυρία που εκφράζει την πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού—Ιω 16:14-18, 20.
 - ΣΤ. Η εκκλησία υπάρχει για τη μαρτυρία της ενότητας. Όταν αναφερόμαστε στην «τοπική εκκλησία», δίνουμε έμφαση στην εκκλησία και όχι στο γεγονός ότι είναι τοπική. Η ζωή που κατέχει η εκκλησία είναι η ζωή της ενότητας—Ιω 17:11, 21, 23, Απ 1:10-12.
 - Ζ. Η μαρτυρία της πραγματικότητας του Σώματος του Χριστού είναι η τελική ανάκτηση του Θεού—η ανάκτηση της αιώνιας οικονομίας του Θεού με τον Χριστό ως το παν για μας, με την ενότητα του Σώματος του Χριστού και με τη λειτουργία όλων των μελών του Σώματός Του—Α΄ Τιμ 1:3-6, 6:3-5, Εβρ 13:9, Εφ 1:17, 3:2, 8-11, 16-21, 4:1-6, 16.
- III. Το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο είναι το ευαγγέλιο του Χριστού ως ζωή για την οικοδόμηση της εκκλησίας, που είναι ο ναός του ζωντανού Θεού. Αυτό το οικοδομικό έργο εκτελείται μέσω της εμπειρίας και της απόλαυσής μας από τον σταυρωμένο και**

6ο Μήνυμα (συνέχεια)

αναστημένο Χριστό, ως το δέντρο της ζωής—Απ 2:4-7, Α΄ Πε 2:24, Ιω 11:25, 6:57, 63, Β΄ Κορ 6:16.

- A. Η αρχή της ζωής είναι να μετατρέπει τον θάνατο σε ζωή (Ιω 2:1-11), και ο σκοπός της ζωής είναι να οικοδομεί την εκκλησία, που είναι ο οίκος του Θεού, ο ναός Του (Ιω 2:12-22). Συνεπώς, ο Κύριος είπε, «Γκρεμίστε το ναό τούτο και σε τρεις ημέρες θα τον εγείρω» (Ιω 2:19).
- B. Μέσω του θανάτου Του, της καταστροφής του φυσικού Του σώματος πάνω στον σταυρό, ο Κύριος βάσταξε τις ανομίες και τις αδικίες μας για να μας λυτρώσει και να μας δικαιώσει. Ο θάνατός Του ήταν για τη θεραπεία των ασθενειών μας—Ησ 53:4-6, Ρωμ 3:23-26, Α΄ Πε 2:24.
- Γ. Η καταστροφή του φυσικού σώματος του Κυρίου αποτέλεσε επίσης την καταστροφή του διαβόλου, ο οποίος έχει το κράτος του θανάτου. Όταν ο Κύριος πέθανε στον σταυρό, μαζί Του σταυρώθηκε και η παλαιά κτίση, ο παλαιός άνθρωπος, η σάρκα, ο Σατανάς, η αμαρτία (η φύση της), οι αμαρτίες (οι πράξεις), και ο κόσμος. Έτσι, στα μάτια του Θεού, μετά την σταύρωση του Χριστού, ολόκληρο το σύμπαν καθαρίστηκε—Εβρ 2:14, Ρωμ 6:6, Γαλ 2:20, 5:24, Ιω 1:29, 3:14, 6:70-71, 12:31, Μτ 16:23, Α΄ Κορ 15:3.
- Δ. Η καταστροφή του φυσικού σώματος του Κυρίου, όπως και η ανάστασή Του μετά από τρεις μέρες, αποτέλεσαν επίσης τον θάνατό Του ως κόκκο σιταριού και την ανάστασή Του, για να απελευθερώσει και να παράσχει τη θεία ζωή του Θεού, που είναι η θεία φωτιά του Θεού, μέσα στους πολλούς πιστούς Του, ώστε να τους κάνει την αναπαραγωγή του Θεού—Ιω 12:24, Λκ 12:49-51.
- E. Μέσω του θανάτου και της ανάστασης του Χριστού, το φυσικό Του σώμα αυξήθηκε για να γίνει το συλλογικό και μυστικό Σώμα Του, το οποίο είναι ο παγκόσμιος ναός του Θεού, η εκκλησία ως οίκος του ζωντανού Θεού—Α΄ Κορ 3:16-17, Α΄ Τιμ 3:15, Α΄ Πε 2:5, Εφ 2:21-22.
- ΣΤ. Οι πολλές διαμονές είναι τα πολλά μέλη του Σώματος του Χριστού, το οποίο είναι ο ναός του Θεού—Ιω 14:2, 23, Ρωμ 12:5, Α΄ Κορ 3:16-17.
- Z. Ως οι πολλοί κόκκοι, που παράχθηκαν από τον θάνατο του Χριστού που απελευθερώνει τη ζωή, και οι πολλές διαμονές του μυστικού Σώματος του Χριστού, οι οποίες παράχθηκαν από την ανάσταση του Χριστού που παρέχει τη ζωή, χρειάζεται να είμαστε εκείνοι που Τον αγαπούν στο έπακρο, καθώς ζούμε μια σταυρωμένη ζωή για τη φανέρωση της αναστάσιμης ζωής δια της δύναμης του θησαυρού στο χωμάτινο σκεύος μας—Ιω 14:21, 23, Ρωμ 8:28-29, Β΄ Κορ 4:7-18, 12:7-9.

IV. Ο Δαβίδ και ο Σολομώντας συμβολίζουν τον Χριστό σε δύο πτυχές για την οικοδομή του Θεού:

- A. Ο Δαβίδ συμβολίζει τον Χριστό από την ενσάρκωσή Του, με την Θεανθρώπινη ζωή και τα παθήματά Του, μέχρι τον θάνατό Του (από τη φάτνη στον σταυρό)—Μτ 12:3-4, 22:41-46.
- B. Ο Σολομώντας συμβολίζει τον Χριστό στην ανάστασή Του μες τη δόξα, ως το ζωοποιό Πνεύμα μέσα μας (που συμπεριλαμβάνει την ενθρόνιση και τη δευτέρα παρουσία Του, για να βασιλεύει στη βασιλεία Του επί της γης), ο οποίος μιλάει με τον λόγο της σοφίας του Θεού, ώστε να οικοδομήσει την εκκλησία, που είναι ο ναός του Θεού—Μτ 12:42, Β΄ Χρ 1:10, Α΄ Κορ 1:24, 30, 12:8.
- Γ. Ο Θεός «έδωσε μαρτυρία: “Βρήκα το Δαβίδ, το γιο του Ιεσσαί, άντρα κατά την καρδιά μου, ο οποίος θα κάνει όλα τα θελήματά μου”» (Πραξ 13:22). Ο Δαβίδ «υπηρέτησε στη δική του γενιά τη βουλή του Θεού» (Πραξ 13:36). Ήταν ένας άνθρωπος σύμφωνα

6ο Μήνυμα (συνέχεια)

με την καρδιά του Θεού (Α΄ Σαμ 13:14) επειδή, σύμφωνα με τη μαρτυρία του Σολομώντα, «Ἦρθε στην καρδιά τού Δαβίδ», του πατέρα του, «να κτίσει οἶκο στο ὄνομα του Κυρίου τού Θεού τού Ἰσραήλ» (Α΄ Βασ 8:17-20, βλ. Εφ 1:5, 9, Α΄ Κορ 12:12-27).

- Δ. Ο Δαβίδ υπέφερε απ' τα νιάτα του, αλλά μέσω των παθημάτων του, προετοίμασε τα υλικά, κέρδισε τη σωστή βάση για την οικοδόμηση του ναού, και ετοίμασε τον Σολομώντα, τον οικοδόμο και όλους τους βοηθούς—Α΄ Χρ 21:18-30, Β΄ Χρ 3:1, Α΄ Χρ 28:9-11, 20-21.
- Ε. Το ότι ο Δαβίδ προετοίμασε τα υλικά σε αφθονία για την οικοδόμηση του ναού του Θεού συμβολίζει ότι ο Χριστός παρέχει τον ανεξιχνίαστο πλούτο Του για την οικοδόμηση της εκκλησίας του Θεού—Α΄ Χρ 18:7-11, 22:2-5, 14-16α, 28:2, 29:2-9, βλ. Εφ 3:8-10.
- ΣΤ. Η προετοιμασία του Δαβίδ στη θλίψη του (Α΄ Χρ 22:1, 14), στις δοκιμασίες του, όπως και στις νικηφόρες μάχες του, συμβολίζει την πλούσια προμήθεια του Χριστού, για την οικοδόμηση της εκκλησίας του Θεού, στις δοκιμασίες Του και στη νικηφόρα ζωή Του, στην οποία πολεμούσε εναντίον του Σατανά και τη δύναμη του σκότους του (Μτ 4:4, 7, 10).
- Ζ. Το σχέδιο του ναού που δόθηκε στον Δαβίδ ήταν «το σχέδιο για όλα όσα είχε συλλάβει στο πνεύμα του» (Α΄ Χρ 28:12). «Όλα, είπε ο Δαβίδ, τα φανέρωσε ο Κύριος, καθώς τα έγγραψε σε μένα με το χέρι του, όλα τα έργα τού σχεδίου» (Α΄ Χρ 28:19, βλ. Β΄ Κορ 3:3). Ο ναός που χτίστηκε από τον Σολομώντα ήταν σύμφωνα με αυτό το σχέδιο (Α΄ Χρ 28:11).
- Η. Το ότι ο Δαβίδ τακτοποίησε με τη σειρά τις υπηρεσίες του Ἰσραήλ σχετικά με τον ναό του Θεού (Α΄ Χρ 6:31-48, κεφάλαια 23-26) συμβολίζει ότι το Πνεύμα τακτοποιεί με τη σειρά τις εκκλησιαστικές υπηρεσίες στην Καινή Διαθήκη (Α΄ Κορ 12:4-27) και ότι ο Χριστός, η Κεφαλή του Σώματος, έχει θέσει μια τάξη στο Σώμα Του, την οποία πρέπει να τηρούν όλα τα μέλη (Α΄ Κορ 12:18, 14:40).
- Θ. Το σχέδιο της εκκλησίας είναι το Πνεύμα της ανάστασης—το ζωοποιό, σύνθετο, ενοικούν Πνεύμα που τα περιλαμβάνει όλα. Όταν ζούμε στο Πνεύμα της ανάστασης μέσα στο πνεύμα μας, η πραγματικότητα της οικοδόμησης του ναού από τον Σολομώντα, σύμφωνα με το σχεδιασμό του Δαβίδ (με όλα τα συστατικά της Θεανθρώπινης ζωής, του θανάτου και της ανάστασης του Χριστού), εκπληρώνεται μέσα μας—Ιω 2:19, Φιλ 1:19, Εφ 1:17, 2:22, 3:5, 16, 4:23, 5:18, 6:18.
- Ι. Το ὄνομα Σολομώντα σημαίνει «ειρήνη», που δείχνει ότι η εκκλησία οικοδομείται από τον Χριστό ως τον «άνθρωπο της ανάπαυσης» εν ειρήνη, χωρίς καθόλου φασαρία—Α΄ Χρ. 22:9, Πραξ 9:31, Εφ 4:29-32:
1. Κάθε κομμάτι πέτρας που χρησιμοποιήθηκε για την οικοδόμηση του ναού ήταν, κατ' αρχήν, ήδη κομμένο και σμιλεμένο στα βουνά. Έτσι, δεν ακουγόταν ούτε σφυρί ούτε πέλεκυ ούτε σιδερένιο εργαλείο, και ο ναός χτίστηκε ήσυχα—Α΄ Βασ 5:15-18, 6:7.
 2. Αν ένας αδερφός που δεν έχει σμιλευτεί από τον Κύριο (ο οποίος μιλάει ακατάπαυστα, δεν είναι καλός ακροατής και, συνεπώς, δεν έχει ανακαινισμένο νου) γίνει πρεσβύτερος, η εκκλησία θα γεμίσει με τον ήχο «του σφυριού, του πέλεκυ και του σιδερένιου εργαλείου». Τέτοια φασαρία μπορεί να προκληθεί από ορισμένους αγίους, που πολεμούν μεταξύ τους, καθώς προσεύχονται για να καταργήσει ο ένας την προσευχή του άλλου—βλ. Ησ 50:4-5, Εφ 4:23.
 3. Στην εκκλησία, αν ακούσουμε κάποια κριτική, κρίση, διαφωνία ή αντιπαράθεση από άλλους, θα πρέπει να αποσυρθούμε στα Άγια των Αγίων, δηλαδή να

6ο Μήνυμα (συνέχεια)

αποσυρθούμε και να στραφούμε στο πνεύμα μας. Ο ναός οικοδομείται με ησυχία—
Γαλ 6:17-18, Ησ 30:15α.

4. Αφού η κιβωτός βρήκε ανάπαυση, εκείνοι που ο Δαβίδ κατέστησε στην υπηρεσία της μουσικής στον οίκο του Γιαχβέ, διακονούσαν μπροστά στη σκηνή του Μαρτυρίου με ψαλμωδίες, μέχρις ότου ο Σολομώντας οικοδόμησε τον οίκο του Γιαχβέ στην Ιερουσαλήμ—Α΄ Χρ 6:31-32.
- ΙΑ. Κατοικούμε με τον Βασιλιά για το έργο Του, απολαμβάνοντας τον σταυρωμένο και αναστημένο Χριστό για να οικοδομήσει τον εαυτό Του μέσα μας, ώστε να καταρτιστούμε και να γίνουμε στύλοι στην εκκλησία, που είναι ο οίκος του Θεού—
Α΄ Χρ 4:23, Α΄ Βασ 7:17, 21, Απ 3:12.
- ΙΒ. Απολαμβάνοντας τον Χριστό που τα περιλαμβάνει όλα, ως την αναστάσιμη δύναμη και το ζωοποιό Πνεύμα του επεξεργασμένου Τριαδικού Θεού που ανασταίνει (όντας ο αληθινός και μεγαλύτερος Σολομώντας), μπορούμε να συμμετέχουμε στην κοινωνία των παθημάτων του Χριστού με την Θεανθρώπινη ζωή Του, όντας άνθρωπος προσευχής, για να συμμορφωθούμε στον θάνατό Του (ως του αληθινού και μεγαλύτερου Δαβίδ), για χάρη του Σώματός Του (του αληθινού και μεγαλύτερου ναού)—Φιλ 3:10, Ρωμ 8:11, Μτ 12:3-4, 42, Ιω 2:19-22, Β΄ Κορ 6:16.
- V. Οι σκέψεις και οι οδοί του Θεού για να οικοδομήσει την εκκλησία, ως τον ναό του ζωντανού Θεού, είναι ανώτεροι από τις δικές μας. Χρειάζεται να εγκαταλείψουμε τις οδούς και τις σκέψεις μας και να επιστρέψουμε στον Γιαχβέ, τον Θεό μας, για να ακολουθήσουμε την οδό της απόλαυσης Αυτού μέσα στην εκκλησία, που είναι ο ναός του ζωντανού Θεού—Γεν 2:9, Ιω 6:35, 57, 63, Ησ 55:6-13, 57:20, Ιω 1:14, 2:19, 3:34, 17:17, Εφ 5:26, Β΄ Κορ 3:15-18, 6:16, Ρωμ 8:28-29, Απ 22:1-2:**
- Α. Ως τέκνα Θεού, χρειάζεται να αλλάξουμε την αντίληψή μας και να συνειδητοποιήσουμε ότι ο Θεός επιθυμεί να δώσει τον εαυτό Του σε μας για την απόλαυσή μας—Ψλ 36:8-9, 16:11, 19:8, 27:6, 42:4-5, 48:2, 63:7, 66:1-2, 81:1, 89:15-18, 95:1-2, 100:1-2, 126:1-6, Νε 8:10, Α΄ Ιω 1:3-4:
1. Το να απολαμβάνουμε τον Θεό είναι να καρποφορούμε—Ιω 15:7-11.
 2. Το να απολαμβάνουμε τον Θεό είναι να προσευχόμαστε—Θρ 3:55-56, «Ύμνοι», #54.
 3. Το να απολαμβάνουμε τον Θεό είναι να διακονούμε με τον λόγο—Ιω 6:57, 63, 7:37-39, Α΄ Κορ 15:10, Β΄ Κορ 3:1-6, 18, 2:17, 13:3, Εφ 3:2, Α΄ Πε 4:10-11, Ιερ 15:16, Ιεζ 3:1-4, Ησ 55:8-11
 4. Το να απολαμβάνουμε τον Θεό είναι να κηρύττουμε το ευαγγέλιο—Ιω 4:10, 13-14, 31-34.
 5. Το να απολαμβάνουμε τον Θεό είναι να λαμβάνουμε την καθοδήγησή Του—Εξ 33:14.
- Β. Το μυστικό του να ζούμε την Χριστιανική ζωή ώστε να γίνουμε νικητές είναι να ακολουθούμε την οδό της απόλαυσης του Θεού ως το δέντρο της ζωής. Ο Θεός δεν προορίζει να κάνουμε τίποτα γι' Αυτόν. Η μοναδική Του επιθυμία είναι να δίνει τον εαυτό Του σε μας, ως τροφή, για την απόλαυσή μας—Γεν 2:9, Απ 2:7.
- Γ. Γευόμαστε και βλέπουμε ότι ο Γιαχβέ είναι καλός (Ψλ 34:8) στον οίκο του Θεού, στο ναό του Θεού, δηλαδή, όντας εν Χριστώ (Ιω 2:19-22), στην εκκλησία (Α΄ Τιμ 3:15, Α΄ Κορ 3:16-17, Β΄ Κορ 6:16), στο πνεύμα μας (Εφ 2:22), και τελικά στη Νέα Ιερουσαλήμ (Απ 21:22).

Α΄ ΚΑΙ Β΄ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

6ο Μήνυμα (συνέχεια)

- Δ. Πρέπει να αγαπάμε την κατοίκηση του οίκου του Θεού, του ναού, και το μέρος όπου η δόξα Του μένει και παραμένει, ώστε να φανερώνεται—Ψλ 26:8, 84:1, 29:9β, Εφ 3:20-21α.
- Ε. «Ένα ζήτησα από τον Κύριο, αυτό και θα ζητάω· το να κατοικώ στον οίκο τού Κυρίου όλες τις ημέρες τής ζωής μου, να θωρώ την ωραιότητα του Κυρίου, και να επισκέπτομαι τον ναό του» (Ψλ 27:4). Ο οίκος του Κυρίου είναι η διευρυμένη, παγκόσμια, θεανθρώπινη ενσωμάτωση για τη φανέρωση, την ικανοποίηση και την ανάπαυση του Πατέρα (Ιω 14:2, 20, 23).
- ΣΤ. Όντας εν Χριστώ, μέσα στην εκκλησία και στο πνεύμα μας, απολαμβάνουμε τον «εντοπισμένο» Θεό, ως το πάχος του οίκου Του για να μας διαποτίζει, ως τον χείμαρρο της απόλαυσής Του για να μας ξεδιψά, και ως την πηγή της ζωής και του φωτός για να μας τρέφει και να μας διαφωτίζει—Ψλ 36:8-9.
- Ζ. «Τότε, θα μπω μέσα στο θυσιαστήριο του Θεού, στον Θεό, την ευφροσύνη τής αγαλλίας μου· και θα σε δοξολογώ με κιθάρα, ω Θεέ, ο Θεός μου»—Ψλ 43:4.
- Η. Στον οίκο του Θεού, στον ναό Του, απολαμβάνουμε τη σωτηρία του προσώπου του Θεού, της παρουσίας Του (Ψλ 42:5), ώστε να μπορέσει Εκείνος να γίνει η σωτηρία του προσώπου μας (Ψλ 42:11).
- VI. «Μακάριοι εκείνοι που κατοικούν στον οίκο σου· θα σε αινούν πάντοτε. Μακάριος ο άνθρωπος, του οποίου η δύναμη είναι σε σένα· στην καρδιά των οποίων είναι οι δρόμοι» στη Σιών—Ψλ 84:4-5:**
- Α. «θα αινώ το όνομά σου στον αιώνα, και στον αιώνα»—Ψλ 145:2β.
- Β. «Θα αινώ τον Κύριο ενόσω ζω· θα ψαλμωδώ στον Θεό μου ενόσω υπάρχω»—Ψλ 146:2.
- Γ. «Εσύ, μάλιστα, ο Άγιος κατοικείς ανάμεσα στις δοξολογίες τού Ισραήλ»—Ψλ 22:3.
- Δ. «Μέσω Αυτού, λοιπόν, ας προσφέρουμε θυσία αινέσεως διαπαντός στο Θεό, τουτέστι τον καρπό των χειλιών μας που ομολογούν το όνομά του»—Εβρ 13:15, Φιλ 2:11.